

— med den ærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse et Par Linier — at hvis Folketingets Imødekommen „ikke skulde finde fornøden Paaskønnelse i det andet Ting, er der i hvert Tilfælde en Ting, der kan gøres, det er at tage fat igen paa Toldreformbevægelsen med fornyet Kraft.“ Han tilføjede: „Vi bør rejse en saa stærk Stemning i Landet, at det, vi anse for at være Ret, virkelig bliver til Lov her i Danmark.“ Nu kan jeg ikke tro, at man, hvis man gaar hen og sætter Tolden paa Kaffe noget ned, eller hvad man nu ellers kan gøre for de 1½ Million, saa dermed kan betragte Toldreformen som opnaaet. Jeg tror, det vil gaa saaledes, som Ordføreren varslede den Gang, at saa vil man tage fat igen med fornyet Kraft og rejse hele Bevægelsen igen, og vi komme saa tilbage til den samme Tilstand, vi havde tidligere. Og her siger jeg, at det vilde være uklogt og uforsvarligt, hvis man med dette for Øje vilde bortgive nogen som helst af de Midler, som man fra Regeringens Side har til at tilvejebringe Enighed mellem Tingene med Hensyn til Toldreformen, og blandt disse Midler er netop dette: Nedsættelse i Tolden paa Livsforbrødenheder. Det er Midlet til den ene Side, Midlet over for Folketinget. Ad den Vej, det gentager jeg, vil de Herrer ikke komme igennem, og derfor slutter jeg med disse Ord, at hvis de Herrer vedtage Dagsordenen — hvad jeg ikke tvivler om — saa gøre De dermed en Gennemførelse af Toldloven umulig.

Saa staar kun det Spørgsmaal tilbage — ikke Spørgsmaalet om at gennemføre Skattereformen, thi naar vi hverken faa Toldloven eller Brændevinsafgiftsloven, saa er det i ethvert Tilfælde ikke en Skattereform, vi komme til at gennemføre — men det Spørgsmaal: Kunne vi ikke komme igennem med de direkte Skattelove? Naar jeg skal udtale mig herom, maa jeg først berøre Landstingets Stilling med Hensyn til Skattereformen i det hele. Den ærede Ordfører sagde i Gaar, at det var jo Landstinget, der havde forlangt, at dette Ting skulde slaa Brændevinsafgiftsloven ihjel. Det var selvfølgelig ikke Meningen, og det var heller ikke den ærede Ordførers Mening. Det, Landstinget har forlangt, var Klarhed over det Spørgsmaal, hvorledes denne Kompensation, som dette Ting gennem sin Udvalgserklæring udtrykkelig har tilsagt uden for Toldloven, skal gives, thi det er afgørende for Skattereformens Skæbne. I Landstinget har Stillingen været den, at Landstinget har ment,

at naar man overhovedet skulde gaa med til en større Skattereform, burde man komme til en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, og dette er fra Landstingets Side ganske naturligt, thi det er et gammelt Ønske, der stammer fra 1891, fra Gennemførelsen af Ølskatteloven. Det kan jo ikke bestrides, at man ved at indføre Beskatning af undergæret Øl tilvejebragte et Misforhold inden for Alkoholbeskatningen, for saa vidt Alkohol findes i Brændevin, Spiritus og i bajersk Øl. Alkohol i bajersk Øl beskattes jo betydelig mere, en halv Snes Gange mere end alkoholholdigt Spiritus. Det var en Fejl, man begik den Gang, og denne Fejl ønskede Landstinget nu at faa rettet. I øvrigt var Stillingen i Landstinget med Hensyn til Toldloven den, at den Del af Flertallet, der nærmest repræsenterer Beskyttelsen, fastholdt den gamle Stilling, som Landstinget tidligere havde indtaget, at man, naar man vil reformere Toldloven, skulde gennemføre Reformen paa Toldloven alene. Det var ikke Landstingets Flertal som Helhed, men kun en Del af det, der havde denne Opfattelse. Det var en af Vanskelighederne ved at faa Skattereformen igennem i Landstinget.

Denne Vanskelighed er nu ryddet bort. Thi saaledes som Sagen nu foreligger, er Landstinget gaaet med til den af mig foreslaaede mindre Forhøjelse af Brændevinsafgiften, og har vedtaget den i samme Skikkelse, hvori Forslaget er fremsat senest i Landstinget fra min Side, saaledes at Forslaget skulde tjene til Kompensation for den Indtægtsnedgang, der maatte fremkomme paa Toldloven, og som ikke kunde forblive udækket. Landstingets Stilling er saaledes ren og klar. Nu kommer altsaa det høje Ting her og siger: Vi ville ikke give nogen Kompensation ved Brændevinsafgiften. Saa forandres Stillingen oppe i Landstinget. Thi som de Herrer vel vide, er Indkomstskatten ikke en Skat, som Landstinget gaar til med nogen Glæde. De gøre det nødig, men de have gjort det, ogsaa det er der opnaaet oppe i Landstinget. Man er gaaet med til en Indkomstskat, saaledes som Regeringen har foreslaaet den, og Folketinget vedtaget den. Men man er gaaet dertil, fordi man erkendte, at Indkomstskatten i denne Form er en moderat Skat. Det var det, Landstinget tænkte sig som det yderste, hvortil det kunde gaa. Nu rejse de Herrer Spørgsmaalet om at tage Kompensation for Toldlovens Vedkommende, hvis vi da skulde til en Toldreform paa Indkomstskatten.